

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 234.424 van 19 april 2016
in de zaak A. 214.174/XIV-36.048**

In zake : XXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Raf Jespers
 kantoor houdend 2018 Antwerpen
 Broederminstraat 38
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
destaatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke
Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor
Asiel en Migratie
kantoor houdend te 1000 Brussel
Antwerpsesteenweg 59 B
alwaar woonplaats wordt gekozen
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Carmenta Decordier
kantoor houdend te 9041 Gent-Oostakker
Harlekijnstraat 9

I. Voorwerp van het cassatieberoep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 6 november 2014, strekt tot de cassatie van het arrest nr. 130.738 van 2 oktober 2014 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Het cassatieberoep is toelaatbaar verklaard bij beschikking nr. 10.942 van 4 december 2014.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur Marijke Sterck heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 19 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State’.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 27 januari 2016.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Rigdje Jeeninga, die *loco* advocaat Raf Jespers verschijnt voor verzoeker, en advocaat Carmenta Decordier, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Marijke Sterck heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Verzoeker dient op 9 juli 2010 een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: de vreemdelingenwet). De staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding verklaart die aanvraag met een beslissing van 8 augustus 2012 ontvankelijk doch ongegrond.

Op 4 oktober 2012 stelt verzoeker tegen die beslissing een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Met een beschikking van 18 augustus 2014, genomen met toepassing van artikel 39/73, § 1 en § 2, van de vreemdelingenwet, wordt aan de partijen meegedeeld dat het niet vereist is dat zij nog mondelinge opmerkingen voordragen, dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure op de in de beschikking aangegeven grond kan worden verworpen en dat de kamer zonder terechtzitting uitspraak zal doen tenzij één van de partijen binnen een termijn van 15 dagen na het versturen van de beschikking vraagt om te worden gehoord.

Met een arrest van 2 oktober 2014 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met toepassing van artikel 39/73, § 3, van de vreemdelingenwet de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring omdat geen van de partijen binnen de gestelde termijn zou hebben gevraagd om te worden gehoord. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van de middelen

Enig middel

Standpunt van de partijen

4. Verzoeker werpt in een enig middel, dat hij in de memorie van wederantwoord herhaalt, de schending op van de artikelen 3 en 39/73, § 2, § 3, § 4 en § 5, van de vreemdelingenwet. Hij voert aan dat hij na de met toepassing van artikel 39/73 van de vreemdelingenwet genomen beschikking van 18 augustus 2014 een verzoek om te worden gehoord heeft ingediend op 21 augustus 2014. Het bestreden arrest stelt dat geen tijdig verzoek om te worden gehoord werd ingediend

en dat om die reden het beroep moet worden verworpen. Bijgevolg acht verzoeker de aangehaalde bepalingen geschonden.

5. De verwerende partij gedraagt zich in de memorie van antwoord “naar de wijsheid van de Raad van State”.

Beoordeling

6. Artikel 39/73, § 2 tot en met § 4, van de vreemdelingenwet luidt:

“§ 2. Bij beschikking stelt de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter de partijen in kennis dat de kamer zonder een terechtzitting uitspraak zal doen tenzij één van de partijen, binnen een termijn van vijftien dagen na het versturen van de beschikking, vraagt om gehoord te worden. In de beschikking wordt de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan ingewilligd of verworpen worden. Indien een nota met opmerkingen is ingediend, wordt deze samen met de beschikking medegedeeld.

§ 3. Indien geen der partijen vraagt om te worden gehoord dan worden deze geacht in te stemmen met de in de beschikking opgenomen grond en wordt naargelang het geval de afstand van het geding of de gegrondheid van het beroep vastgesteld.

§ 4. Indien één der partijen tijdig heeft gevraagd om gehoord te worden, dan bepaalt de Kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter onverwijld bij beschikking de dag en het uur van de terechtzitting.”

Uit het rechtsplegingsdossier van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat de in de voornoemde bepaling bedoelde beschikking van 18 augustus 2014 met een ter post aangetekende brief van 19 augustus 2014 naar verzoeker werd gestuurd. Het rechtsplegingsdossier bevat een verzoek om gehoord te worden van verzoeker, gedateerd op 20 augustus 2014, verstuurd met een ter post aangetekende brief op 21 augustus 2014 en ontvangen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 22 augustus 2014. Dit verzoek is dus tijdig ingediend, dit wil zeggen binnen de 15 dagen na het versturen van de voornoemde beschikking op 19 augustus 2014.

Door geen rekening te houden met de op 21 augustus 2014 ter post aangetekende brief van verzoekers raadsman, is het bestreden arrest genomen

met miskenning van artikel 39/73 van de vreemdelingenwet. Het enige middel is in die mate gegrond en deze vaststelling volstaat voor de cassatie van het bestreden arrest.

V. Begroting van de rechtsplegingsvergoeding

7. Verzoekervraagt in het verzoekschrift tot cassatie dat de verwerende partij wordt verwezen in de kosten, met een rechtsplegingsvergoeding ten bedrage van 700 euro.

In een “nota tot vereffening van de kosten” van 1 september 2015 houdt de verwerende partij voor dat het kennelijk onredelijk zou zijn haar te veroordelen tot een rechtsplegingsvergoeding omdat de betwisting van strikt procedurele aard is en geen uitstaans houdt met de rechtsgeldigheid van de door de verwerende partij genomen aanvankelijk bestreden beslissing. Zij vraagt dat de rechtsplegingsvergoeding eventueel tot het minimumbedrag wordt beperkt.

8. Wat betreft de begroting van de omvang van de rechtsplegingsvergoeding, bepaalt artikel 30/1, § 2, eerste lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State:

“§ 2. De afdeling bestuursrechtspraak kan, bij met bijzondere redenen omkledebeslissing, de vergoeding verlagen of verhogen, zonder echter de door de Koningvoorziene maximale en minimale bedragen te overschrijden. In haar beoordelinghoudt ze rekening met:

1° de financiële draagkracht van de in het ongelijk gestelde partij, om hetbedrag van de vergoeding te verlagen;

2° de complexiteit van de zaak;

3° de kennelijk onredelijke aard van de situatie.”

Deze bepaling somt de criteria op waarmee de Raad van State rekening houdt om al dan niet af te wijken van het toe te kennen basisbedrag. De opsomming is limitatief zodat de Raad van State niet op andere grondenmag afwijken van het basisbedrag.

De rechtsplegingsvergoeding is voorzien zowel voor de beroepen tot nietigverklaring als voor de administratieve cassatieberoepen. Deze laatste hebben als eigenheid dat als dusdanig geen uitspraak wordt gedaan over de wettigheid van de aanvankelijk bestreden administratieve beslissing, maar enkel over de wettigheid van het voor de Raad van State bestreden arrest. Het feit dat de huidige cassatieprocedure geen uitstaans heeft met de wettigheid van de aanvankelijk bestreden beslissing, vormt op zichzelf dan ook geen in het voornoemde artikel 30/1, § 2, eerste lid, bedoelde grond om af te wijken van het basisbedrag.

Hieruit volgt dat het basisbedrag van 700 euro moet worden toegekend.

BESLISSING

- 1. De Raad van State vernietigt het arrest nr. 130.738 van 2 oktober 2014 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.**
- 2. Dit arrest zal in de registers van voormelde Raad worden overgeschreven, en melding ervan zal worden gemaakt op de kant van het vernietigde arrest.**
- 3. De zaak wordt verwezen naar een anders samengestelde kamer van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.**
- 4. De verwerende partij wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op een rolrecht van 200 euro en een rechtsplegingsvergoeding van 700 euro, die verschuldigd is aan verzoeker.**

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van negentien april tweeduizend zestien, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

Geert Debersaques,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Kaat Leus,	staatsraad,
met bijstand van	
Joris Casneuf,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Geert Debersaques